

“Οι πλούσιοι δωρητές κτυπήθηκαν από την κρίση. Άσχημα νέα για τους φτωχούς”. (Τίτλος άρθρου από τον Economist).

Μια νέα φάση για την φιλανθρωπία ή η αποκάλυψη του πραγματικού της προσώπου; Τα μεγάλα ποσά που δίνονταν για την φιλανθρωπία από τους μεγάλους οργανισμούς και τις εταιρείες έχουν αρχίσει να συρρικνώνονται ακολουθώντας την γενικότερη οικονομική κρίση, την οικονομική κατάσταση αλλά και την ανασφάλεια των δωρητών. Θα μειωθούν τα διαθέσιμα για φιλανθρωπία κεφάλαια τώρα που όσο ποτέ άλλοτε είναι επιτακτική ανάγκη η άσκηση της φιλανθρωπίας από όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους.

Η ώρα της κρίσης έφτασε, όχι για τους φτωχούς, αλλά για την φιλανθρωπία, η οποία πρέπει, λόγω της φύσης της, να ακολουθεί μια *πορεία αντίστροφη* από την οικονομική κατάσταση. Δηλαδή όσο επιδεινώνεται η οικονομική κατάσταση να αυξάνεται φιλανθρωπία, και όχι να

ακολουθείται το μοντέλο που προβάλλεται από τον τίτλο του σχετικού άρθρου της εφημερίδας.

Διότι απέναντι στην θέση αυτή περί της φιλανθρωπίας στέκεται μια αρχή ικανή να συνεχίσει να εμπνέει τον άνθρωπο στην κατεύθυνση της φιλανθρωπίας: «Πολλοί είναι εκείνοι που πιστεύουν πως μια ορθή κι αποτελεσματική φιλανθρωπική κατεύθυνση χρειάζεται πολύ διαθέσιμο χρήμα και έναν πολύ καλό σχεδιασμό, προγραμματισμό. Στην πραγματικότητα, αυτό που απουσιάζει είναι η ζωτική δύναμη

της φιλανθρωπίας, δηλαδή οι φιλάνθρωποι. Το χρήμα σε πολλές περιπτώσεις είναι απαραίτητο· ωστόσο, είναι πολύ πιο επιτακτική η ανάγκη υπάρξεως φιλανθρώπων, παρά χρήματος, διότι η ίδια η πραγματικότητα της ζωής αποδεικνύει καθημερινά πως κι εκεί ακόμα που προσφέρονται πολλά χρήματα και «επενδύονται» πολλά σε πολλούς και μεγαλόπνοους προγραμματισμούς, τίποτε ή ελάχιστα επιτυγχάνονται».

Μια θέση που έρχεται να μας βγάλει από την αμηχανία και το

αδιέξοδο της έλλειψης χρήματος, πραγματικής ή πλασματικής, και να μας προσανατολίσει σε μια θεμελιώδη παράμετρο της φιλανθρωπίας, το μοίρασμα. Στην έννοια του μοιράσματος δεν περιλαμβάνεται η διασπορά και το σκόρπισμα αγαθών αλλά η συμμετοχή και η πρόσβαση όσων το δυνατόν περισσότερων σε εκείνο που υπάρχει, πολύ ή λίγο. Για παράδειγμα μοίρασμα δεν είναι να προσφέρουμε μια ποσότητα φαγητού σε πολλούς ανθρώπους, αλλά η συμμετοχή των πολλών ακόμη και σε ένα

πιάτο φαγητό.

Αν μια εποχή άφησε σαν εικόνα της τη σίτιση 5000 χιλιάδων ανθρώπων από πέντε ψάρια, έχουμε σχεδόν φτάσει στην εποχή που η εικόνα που θα αφήσει είναι η σίτιση 5 ατόμων από 5000 ψάρια. Αυτή η αντιστροφή που χαρακτηρίζει την εποχή μας απωθεί την έννοια του μοιράσματος απέναντι στην

συγκέντρωση και τον
πληθωρισμό.

Η εποχή που μπορούμε να
επιλέγουμε τις συνθήκες,
όπως φαίνεται, έχει
παρέλθει, βρισκόμαστε σε
μια εποχή που η ίδια
επιλέγει και δημιουργεί
συνθήκες. Αυτό που
μπορούμε να κάνουμε είναι
η επιλογή μας να είναι η

επιλογή των συνθηκών που
η εποχή επιβάλλει ώστε να
είμαστε τουλάχιστον
σύγχρονοι.

Γιώργος Τσαντάκης